

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Martina Lachmanna ve věci

žalobce: **M. P. (dříve M. O.),**

proti

žalovanému: **Hlavní město Praha**
se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1

o žalobě ze dne 15. 1. 2017 na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 15. 1. 2017 se žalobce domáhal vyslovení nezákonnosti zásahu žalovaného spočívajícího v nezákonném použití technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla (dále jen „TPZOV“) ze strany strážníků Městské policie hlavního města Prahy (dále jen „městská policie“) dne 12. 1. 2017 v čase kolem 16:30 hodin. V žalobě uvedl, že v uvedené době stál před zaparkovaným petičním stánkem a řešil se strážníky obecní policie údajné

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

protiprávní jednání spočívající v parkování vozidla v rozporu s právními předpisy. Na přímý dotaz strážníka, kdo petiční stánek (v terminologii strážníka „vozidlo“) na místě zaparkoval, žalobce odpověděl, že právě on, a souhlasil s uložením blokové pokuty ve výši 1.000 Kč, přičemž projevil ochotu zaplatit tuto pokutu na místě. Jiný strážník však v průběhu řešení přestupku rozhodl o použití TPZOV, které umístil na levé přední kolo petičního stánku. Dle názoru žalobce tím došlo k nezákonnému zásahu, a to ze dvou důvodů:

1. strážník městské policie není oprávněn použít technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla na petiční stánek.
2. strážník městské policie není oprávněn použít TPZOV na vozidlo, je-li jeho řidič na místě přítomen (§ 17a zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, a contrario).

I kdyby byl petiční stánek opravdu vozidlem, jeho řidič (žalobce) byl na místě přítomen, a tedy použití TPZOV bylo nezákonné. Žalobce byl zkrácen na svém veřejném subjektivním právu disponovat se svým majetkem a k tomuto zásahu došlo přímým zásahem strážníka obecní policie, který byl v rozporu s právními předpisy. K prokázání svých tvrzení žalobce navrhl provést důkaz svědeckou výpovědí Z. P., který byl na místě přítomen po celou dobu zásahu.

Usnesením ze dne 8. 3. 2017 č. j. 9 A 16/2017 – 9 soud žalobce vyzval, aby ve stanovené lhůtě doplnil žalobní tvrzení, a to tak, že uvede přesné označení místa, kde došlo k nezákonnému zásahu; registrační značku vozidla, vůči kterému strážník použil TPZOV; a jména, příjmení a služební čísla strážníků Městské policie hl. m. Prahy, kteří měli zásah provést. Na tuto výzvu reagoval žalobce podáním ze dne 23. 3. 2017, v němž jako přesnou adresu místa, kde došlo k namítanému nezákonnému zásahu, označil Ovocný trh mezi budovou 11 a 33, Praha 1. Registrační značka vozidla, vůči kterému strážník použil TPZOV, je X. Jména, příjmení a služební čísla strážníků městské policie, kteří měli zásah provést, žalobce nemůže sdělit, jelikož mu nejsou známa.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě popřel aktivní legitimaci žalobce, který dle žalovaného nemohl být namítaným zásahem zkrácen na svém veřejném subjektivním právu disponovat se svým majetkem (vozidlem), protože v době předmětného zásahu evidentně nebyl vlastníkem vozidla RZ Y. Ze souvisejících okolností vyplývá, že vlastníkem předmětného vozidla je jiná osoba, přičemž se s pravděpodobností blížící se jistotě jedná o osobu žalobcem navrženého svědka Z. P. V rámci zjišťování údajů o jiném přestupku spáchaném vozidlem výše uvedené RZ bylo zjištěno prostřednictvím lustrace v příslušné databázi, že jeho provozovatelem je Z. P. Otázku vlastnictví předmětného vozidla by definitivně vyřešilo nahlédnutí do registru silničních vozidel, ke kterému ale městská policie v rámci řešení tohoto sporu nemá oprávnění. Žalovaný dodal, že RZ předmětného vozidla je Y, nikoli X, jak uvádí žalobce v doplnění žalobních tvrzení.

Žalovaný dále uvedl, že skutečnost, že je motorové vozidlo užito k výkonu petičního práva (např. jako petiční stánek, nezavazuje jeho řidiče povinnosti řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích stanovenými zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). V této souvislosti

žalovaný poukázal na závěry obsažené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015 č. j. 4 As 147/2015 – 46.

K žalobcovu tvrzení o přítomnosti řidiče výše popsaného vozidla a jeho údajné snaze věc vyřešit v rámci blokového řízení žalovaný uvedl, že dle vyjádření strážníka id. č. 3046 dne 12. 1. 2017 v 14:03 autohlídka městské policie ve složení strážník id. č. 3046 a strážník id. č. 3009 dorazila na Ovocný trh, Praha 1, kde před budovou č. p. 13 umístila TPZOV na vozidlo tov. zn. Fiat bílé barvy, které nebylo v tu chvíli osazeno registračními značkami. TPZOV bylo na toto vozidlo umístěno z důvodu podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Předmětné vozidlo totiž stálo v pěší zóně označené dopravní značkou IZ 6a „Pěší zóna“, v jejíž spodní části bylo vyznačeno, kterým vozidlům je vjezd do této oblasti povolen, a to následovně „DOPRAVNÍ OBSLUHA MIMO TAXI 06-09 20-22, VOZIDLA SE SOUHLASEM MČ PRAHA 1“. Řidič, který předmětné vozidlo na tomto místě ponechal stát, se tak stal podezřelým ze spáchání výše uvedeného přestupku tím, že neoprávněně vjel do pěší zóny a vozidlo tam neoprávněně nechal stát. Strážník tedy využil svého oprávnění dle § 17a odst. 1 písm. b) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) a přiložil na toto vozidlo TPZOV. V době přiložení TPZOV se na místě nenalézala žádná osoba, která by se k vozidlu hlásila. V čase 15:31 byl TPZOV strážníky odstraněn na žádost žalobce, který s přestupkem nesouhlasil, proto strážník vypsál oznámení o podezření ze spáchání přestupku příslušnému správnímu orgánu, kde se žalobce k věci vyjádřil.

Žalovaný dále konstatoval, že strážník je oprávněn použít TPZOV za splnění několika důvodů a podmínky, že řidič vozidla není na místě přítomen. Podmínka k využití oprávnění strážníka použít TPZOV, že řidič vozidla není na místě přítomen, se váže k řidiči, který zanechal vozidlo na místě uvedeném pod písmeny a) až d) zmíněného ustanovení. Řidičem je ve smyslu ustanovení § 2 písm. d) zákona o silničním provozu účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj. Řidičem je i jezdec na zvířeti. Z této definice vyplývá, že řidičem je ten, kdo se fyzicky účastní provozu na pozemních komunikacích a v této souvislosti je logicky jediné tím, kdo může porušit stanovené povinnosti, zakládající mimo jiné i přiložení TPZOV. Smyslem přiložení TPZOV je zjištění totožnosti řidiče, který se s předmětným vozidlem dopustil přestupku. Jedná se tedy o osobu, která fakticky „odstavila“ vozidlo na místě ve smyslu ustanovení § 17a odst. 1 písm. a) až d) zákona o obecní policii (viz Zákon o obecní policii - Komentář, Jemelka/Vetešník, C. H. BECK, 1. vydání, Praha, 2009, s. 192).

V rámci radiokomunikace s Obvodním ředitelstvím městské policie pro Prahu 1 byla strážníkům městské policie řešícím neoprávněně stojící vozidlo na Ovocném trhu poskytnuta informace o tom, že vozidlo s vysokou pravděpodobností neřídil žalobce, ale jiná osoba. Záznam z kamerového systému byl až po napadaném zásahu strážníků městské policie detailněji prozkoumán a bylo zjištěno s pravděpodobností blížící se jistotě, že osoba, která na daném místě nechala stát předmětné vozidlo, nebyl žalobce, ale s největší pravděpodobností Z. P. Vozidlo nebylo z inkriminovaného místa dne 12. 1. 2017 odstraněno, proto byl na něj okolo 20:00 hod. téhož dne umístěn další TPZOV. O jeho odstranění následujícího dne v 16:45 hod. požádal Z. P. TPZOV byl následně strážníkem městské policie odstraněn v 16:54 hod. Z. P. následně odmítl řešení přestupku s ohledem na vyjádření, že věc již byla vyřešena s žalobcem. Následně bylo vyhotoveno a příslušnému

správnímú orgánu zasláno oznámení o podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, z jehož spáchání je podezřelý Z. P.

Žalovaný podotkl, že v době řešení věci na místě dne 12. 1. 2017 byla situace poněkud nepřehledná. Žalobce je osobou, která opakovaně záměrně nerespektuje pravidla silničního provozu, úmyslně vyvolává konflikty se strážníky městské policie, které pak mnohdy vulgárně slovně napadá a tyto situace následně zveřejňuje na svém kanále na serveru Youtube. Okolo sebe má většinou houf svých přívrženců, kteří takové žalobcem záměrně vyvolané konflikty natáčí na mobilní telefon či jiná záznamová zařízení a znenadání vstupují do komunikace se strážníky, a tak záměrně vyvolávají zmatek. Důkazem toho je i sdělení Úřadu pro ochranu osobních údajů, který označil jednání žalobce v některých případech jako cílenou šikanu strážníků.

Výzvou ze dne 5. 3. 2018 č. j. 9 A 16/2017 – 21 soud vyzval žalobce k předložení důkazů prokazujících jeho vlastnické právo k vozidlu tovární značky Fiat RZ Y, popř. X. Na tuto výzvu žalobce nijak nereagoval.

Při ústním jednání konaném dne 30. 5. 2018 žalobce přednesl repliku k vyjádření žalovaného, kterou zároveň založil do spisu. V replice označil za nerozhodné, kdo je vlastníkem předmětného vozidla, protože právo na dispozici s ním je narušeno i tehdy, byli-li žalobce jeho oprávněným držitelem. Žalobce byl řádným a pravým držitelem vozidla, neboť ho měl vypůjčené od jeho vlastníka, paní I. C. Tvrzení žalovaného, že v 15:31 hod. byl TPZOV odstraněn na žádost žalobce, který s přestupkem souhlasil, je dle žalobce mezi stranami nesporné. To, zda byl na předmětné vozidlo opětovně nasazen TPZOV v čase kolem 20:00 hod., je pro posouzení důvodnosti žaloby irelevantní. Žalobce se domáhá určení nezákonnosti zásahu spočívajícího v užití TPZOV v čase kolem 16:30 hod., o kterém žalovaný mlčí. Žalobce požádal o odstranění TPZOV, protože chtěl vozidlem odjet. Sdělil, že je řidičem vozidla, tj. že jej bude řídit. Byl tedy řidič vozidla, a vzhledem k tomu, že byl na místě přítomen, nebyl strážník městské policie oprávněn použít TPZOV. Za irelevantní žalobce považuje též úvahy žalovaného o tom, kdo s vozidlem na místo přijel. Tyto úvahy se vztahují k potrestání řidiče za protiprávní zaparkování vozidla, pro které byl TPZOV nasazen v čase kolem 14:03 hod. Následně však došlo k odstranění TPZOV a dle žalobce nebylo důvodu jej opětovně užívat, když byl řidič vozidla, tj. žalobce, na místě přítomen a souhlasil s udělením blokové pokuty ve výši 1.000,- Kč. Kromě výše zmíněné svědecké výpovědi Z. P. žalobce v replice dále navrhl provést důkaz jeho účastnickou výpovědí a pořízeným videozáznamem, který zachycuje nasazování TPZOV na předmětné vozidlo.

Žalobce při jednání nově popsal skutkový stav tak, že poté, co se s jedním ze strážníků domluvil na tom, že zaplatí blokovou pokutu ve výši 1.000,- Kč, tento strážník odešel vypisovat blokovou pokutu a druhý strážník odstranil TPZOV. Žalobce plánoval s vozidlem odjet o kilometr dál na místo, kde má zaplacené parkovací stání, a tam chtěl zaparkovat. Předtím, než k zásahu došlo, pan P. žalobci předal zelenou kartu a malý technický průkaz vozidla, aby ho mohl přeparkovat. Po chvíli však přijela další hlídka a někdo z ní, pravděpodobně nadřízený strážníků, kteří již byli na místě, jim řekl, že žalobce je recidivista, který neplatí pokuty, a nařídil jim, že mají TPZOV na vozidlo opět nasadit, k čemuž došlo v 16.30 hod. Žalobce s panem P. potom z místa odešli pěšky, vozidlo tam nechali. S panem P. se žalobce zná nějakou dobu a majitelka vozidla I. C. je jejich dlouholetá známá.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

K dotazu soudu žalobce uvedl, že předmětné vozidlo na daném místě zaparkoval jeho kamarád A. K. z Polska.

Žalovaný při jednání setrval na svém návrhu na zamítnutí žaloby a odkázal na své vyjádření k žalobě.

Soud při jednání provedl důkaz oznámením přestupku ze dne 12. 1. 2017 č. j. MPPH 6107/2017/OR1 včetně připojené fotodokumentace a dodatkem k tomuto oznámení o přestupku sepsaným dne 26. 1. 2017, dále výpisem z knihy TPZOV vztahujícím se ke dni 12. 1. 2017, oznámením přestupku ze dne 15. 1. 2017 č. j. MPPH 7929/2017/OR 1 a výpisem z registru vozidel týkajícím se vozidel RZ 5P4 7730 a RZ 5T4 7730. Provedení žalobcem navržených důkazů soud zamítl, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě dosud provedených důkazů a skutkových tvrzení samotného žalobce; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle § 83 s.ř.s. žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.

Podle § 84 odst. 1 s.ř.s. žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.

Podle § 84 odst. 2 s.ř.s. zmeškání lhůty nelze prominout.

Podle § 84 odst. 3 s.ř.s. žaloba mimo obecných náležitostí podání musí obsahovat

- a) označení zásahu, proti němuž se žalobce ochrany domáhá,
- b) vyličení rozhodujících skutečností,
- c) označení důkazů, jichž se žalobce dovolává,
- d) návrh výroku rozsudku.

Podle § 87 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.

Podle § 87 odst. 2 s.ř.s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Šlo-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, uloží soud tento zákaz nebo příkaz správnímu orgánu nebo obci, která takový sbor řídí nebo které je takový sbor podřízen.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Podle § 87 odst. 3 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Podle § 2 písm. d) zákona o silničním provozu pro účely tohoto zákona řidič je účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj; řidičem je i jezdec na zvířeti.

Podle § 17a odst. 1 písm. b) zákona o obecní policii, ve znění účinném do 30. 6. 2017, strážník je oprávněn použít technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla, které stojí na místě, do kterého je vjezd zakázán místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích, a jeho řidič není na místě přítomen.

Podle § 17a odst. 3 zákona o obecní policii technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla se odstraní bez zbytečných průtahů po projednání přestupku v blokovém řízení, po zjištění totožnosti osoby, která vozidlo na místě ponechala, po provedení úkonů nezbytných ke zjištění totožnosti takové osoby nebo po uhrazení nákladů provozovatelem podle odstavce 5.

Soud po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V rozsudku ze dne 17. 3. 2005 č. j. 2 Aps 1/2005 – 65 Nejvyšší správní soud dovodil, že „ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“ Nutno dodat, že šestá z výše uvedených podmínek následně pozbyla v důsledku novelizace soudního řádu správního platnosti.

Aktivní legitimace k podání zásahové žaloby je založena na tvrzení žalobce, že byl namítaným zásahem, který byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo přímo proti němu zasaženo, *přímo zkrácen na svých právech*. Žalobce v tomto směru v žalobě uplatnil jediné tvrzení, a sice že byl namítaným zásahem zkrácen na svém veřejném subjektivním právu disponovat se *svým majetkem*. Toto tvrzení nelze reprodukovat jinak, než že předmětné vozidlo (v terminologii žalobce petiční stánek) je, resp. v době zásahu bylo majetkem žalobce, což však není pravda. Z výpisu z registru vozidel týkajícího se vozidla tovární značky Fiat RZ Y soud zjistil, že žalobce není jeho vlastníkem, ba dokonce ani jeho provozovatelem (provozovatelem je Z. P.). Žalobce tuto skutečnost sám připustil při ústním jednání, kdy uvedl, že majitelkou vozidla je jeho známá I. C. Pro úplnost soud dodává, že vozidlo s registrační značkou RZ X, kterou žalobce označil v podání ze dne 23. 3. 2017, s posuzovanou věcí vůbec nesouvisí.

Namítaným zásahem spočívajícím v užití TPZOV na vozidlo RZ Y dne 12. 1. 2017 tedy žalobce nemohl být nijak, tím méně přímo zkrácen na právu disponovat se svým majetkem, protože předmětné vozidlo RZ Y v rozhodné době jeho majetkem zkrátka nebylo. Není tak splněna první a druhá z výše uvedených podmínek pro vyhovění zásahové žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Až při ústním jednání žalobce uplatnil zcela nová žalobní tvrzení, podle nichž byl nikoliv vlastníkem, ale držitelem předmětného vozidla oprávněným toto vozidlo řídit, protože měl toto vozidlo vypůjčené od I. C. (vlastníka vozidla) a Z. P. (provozovatel vozidla) mu předtím, než k zásahu došlo, předal zelenou kartu a malý technický průkaz vozidla, aby ho mohl přeparkovat. K tomuto tvrzení, v němž žalobce nově dovozuje svou aktivní legitimaci k zásahové žalobce z toho, že byl zkrácen na svých právech *držitele* vozidla, soud nepřihlížel, protože žalobce ho uplatnil až po uplynutí dvouměsíční subjektivní lhůty k podání zásahové žaloby zakotvené v § 84 odst. 1 s.ř.s., jejíž zmeškání nelze dle druhého odstavce téhož ustanovení prominout.

Ze stejného důvodu soud neakceptoval nové tvrzení žalobce uplatněné také až při ústním jednání před soudem, že žalobce zasahujícím strážníkům městské policie sdělil, že je řidičem vozidla, *protože jej bude řídit*. Tímto účelovým tvrzením žalobce nepochybně reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě, podle kterého žalovaný vyhodnocením kamerových záznamů zjistil, že s vozidlem na místo nepřijel žalobce, ale jiná osoba (dle žalovaného to s největší pravděpodobností byl Z. P., žalobce naproti tomu při jednání před soudem za řidiče, který vozidlo na daném místě ponechal, označil A. K.). Ať už tomu bylo tak či tak, jedno je zřejmé – žalobce evidentně lhal zasahujícímu strážníkovi, jestliže „*na přímý dotaz strážníka, kdo petiční stánek (v terminologii strážníka „vozidlo“) na místě zaparkoval, odpověděl, že právě on.*“ Přitom právě (a pouze) z tohoto zjevně nepravdivého tvrzení žalobce v podané žalobě dovozuje, že byl řidičem předmětného vozidla, a že zasahující strážník, jemuž tuto skutečnost sdělil, nebyl vzhledem k jeho přítomnosti oprávněn použít TPZOV na vozidlo. V žalobě se ani slovem nezmínil o tom, že vozidlo hodlal přeparkovat na jiné místo, nebo že by zasahujícím strážníkům sdělil (a doložil), že má předmětné vozidlo vypůjčené od jeho vlastníka, a že je jeho provozovatelem Z. P. oprávněn k jeho řízení. K těmto novým tvrzením, s jejichž pomocí žalobce líčí namítaný zásah zcela jiným způsobem než v podané žalobě a v podstatě tvrdí, že mu namítaným zásahem bylo znemožněno přeparkovat vypůjčené vozidlo, soud rovněž nemohl přihlížet, protože byla uplatněna až po uplynutí dvouměsíční subjektivní lhůty k podání zásahové žaloby zakotvené v § 84 odst. 1 s.ř.s. Pokud by soud postupoval opačně, jednal by v rozporu s § 84 odst. 2 s.ř.s., protože by věcně projednal zcela jinou žalobu než tu, která nese datum 15. 1. 2017 a byla podána v zákonem stanovené lhůtě.

Nad rámec shora uvedeného soud považuje za potřebné vyjádřit se k výkladu klíčového ustanovení § 17a odst. 1 zákona o obecní policii. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018 č. j. 6 As 412/2017 – 27, *odborná literatura chápe TPZOV jako specifický zajišťovací prostředek, jehož smyslem je zajištění důkazu pro následné řízení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Tento prostředek by měl tedy primárně vést ke zjištění totožnosti osoby přestupce, jelikož zpravidla řidič vozidla je před odjezdem z místa přestupku donucen požádat o odstranění TPZOV strážníka obecní policie.* Z uvedeného plyne, že i Nejvyšší správní soud ztotožňuje pojem „řidič vozidla“ s osobou přestupce, tedy s tím, kdo vozidlo neoprávněně ponechal na některém z míst uvedených v ustanovení § 17a odst. 1 zákona o obecní policii pod písmeny a – c, popř. kdo vozidlem provedl neoprávněný zábor veřejného prostranství (písmeno d/ téhož ustanovení). K témuž závěru lze dospět i s ohledem na zákonem stanovenou podmínku zakotvenou v § 17a odst. 1 zákona o obecní policii, podle které je strážník oprávněn ve vymezených případech použít TPZOV pouze tehdy, jestliže řidič (vozidla) není na místě přítomen. Tímto řidičem z logiky věci musí být osoba, která vozidla *řídila* bezprostředně před tím, než bylo neoprávněně ponecháno na některém z míst stanovených zákonem, tj.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

osoba přestupce, a nikoliv jiná osoba, která toto vozidlo řídila kdysi v minulosti nebo ho bude možná řídit v budoucnu. Uvedenému závěru ostatně koresponduje i ustanovení § 2 písm. d) zákona o silničním provozu, které za řidiče pro účely tohoto zákona označuje toho účastníka provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj (a též jezdce na zvířeti), tedy toho, kdo již uvedenou činnost vykonává, nikoliv toho, kdo ji teprve zamýšlí vykonávat.

Tvrzení žalobce, že hodlal s předmětným vozidlem odjet z místa, kde k namítanému zásahu došlo, z něj tedy nedělá řidiče, jehož přítomnost na místě dle zákona vylučuje použití TPZOV. Osobou, která dle tvrzení samotného žalobce předmětné vozidlo na daném místě zaparkovala, byl A. K. z Polska. Je-li žalobcovo tvrzení pravdivé, právě tato osoba byla ve světle shora uvedeného řidičem vozidla, a pouze ona by mohla oprávněně namítat nezákonnost zásahu strážníků městské policie spočívajícího v použití TPZOV na předmětné vozidlo dne 12. 1. 2017 v čase kolem 16:30 hod., pokud by k použití TPZOV došlo v její přítomnosti. Žalobci, který řidičem vozidla nebyl, nicméně toto právo nesvědčí.

Vzhledem k tomu, že nedůvodnost žalobní argumentace o nezákonnosti namítaného zásahu spočívající v tom, že strážník městské policie použil TPZOV na předmětné vozidlo, přestože jeho řidič byl na místě přítomen (2. žalobní bod), je zřejmá ze samotných skutkových tvrzení žalobce, shledal soud nadbytečným provádět jakékoliv důkazní návrhy žalobce k prokázání průběhu namítaného zásahu.

Soud si je vědom toho, že v již zmíněném rozsudku ze dne 14. 3. 2018 č. j. 6 As 412/2017 – 27 Nejvyšší správní soud mj. dovodil, že TPZOV lze za splnění podmínek § 17a odst. 3 zákona o obecní policii odstranit též na žádost osoby, která má právní vztah k vozidlu a není provozovatelem ani tím, kdo vozidlo na místě zanechal. Nejvyšší správní soud nicméně dovodil, že se nelze ztotožnit „*ani s tím, že by o odstranění TPZOV mohla požádat kterákoliv osoba, tedy i ten, kdo nemá k vozidlu žádný vztah. Pokud by o odstranění mohl požádat i kterýkoliv „náhodný kolemjdoucí“, byl by oslaben základní smysl přílohy TPZOV, jelikož u takové osoby by nebylo možné předpokládat jakoukoliv její povědomost o tom, kdo vozidlo na místě zanechal. Požadavek na prokázání právního vztahu k vozidlu však na druhou stranu nemůže být přemrštěný. V zásadě by mělo postačovat, pokud se prokáže totožnost osoby a tato osoba na obecný dotaz strážníka tvrdí konkrétní právní vztah k vozidlu, má možnost s vozidlem fakticky disponovat (má klíče od vozidla) a strážník zároveň nemá o tvrzeném vztahu rozumnou pochybnost podepřenou konkrétními skutkovými okolnostmi.*“

V návaznosti na právě citované rozhodnutí Městský soud v Praze uvádí, že v projednávané věci žalobce nebrojí proti zásahu spočívajícímu v neodstranění TPZOV z předmětného vozidla za splnění podmínek uvedených v § 17a odst. 3 zákona o obecní policii, ale proti zásahu spočívajícímu v použití TPZOV v rozporu s § 17a odst. 1 téhož zákona (a dále v rozporu s tím, že se jednalo o petiční stánek – k tomu viz níže). Žalobce tedy nenamítá, že by v daném případě byly splněny podmínky uvedené v § 17a odst. 3 zákona o obecní policii, tedy že by došlo k projednání přestupku v blokovém řízení, ke zjištění totožnosti osoby, která vozidlo na místě ponechala, provedení úkonů nezbytných ke zjištění totožnosti takové osoby nebo uhrazení nákladů provozovatelem podle odstavce 5 téhož zákonného ustanovení. Tyto skutečnosti jsou tak pro posouzení důvodnosti žaloby irelevantní.

Soud pouze *obiter dictum* uvádí, že pokud Z. P. předtím, než k namítanému zásahu došlo, skutečně žalobci předal zelenou kartu a malý technický průkaz vozidla, aby ho mohl přeparkovat, jednalo se o ryze účelové jednání, vedené toliko snahou zmást zasahující strážníky a ztížit jim určení osoby, která je v daný okamžik oprávněna s předmětným vozidlem nakládat. S ohledem na (žalobcem rovněž tvrzenou) osobní přítomnost Z. P. u namítaného zásahu bylo na místě, aby se zasahujícími strážníky komunikoval výlučně Z. P. jakožto registrovaný provozovatel předmětného vozidla, aby právě on požádal strážníky o odstranění TPZOV, poskytl jim údaje nezbytné ke zjištění totožnosti řidiče, tj. osoby, která vozidlo na místě ponechala, a aby místo této osoby případně uhradil náklady spojené s přiložením a odstraněním TPZOV ve smyslu § 17a odst. 3 a 5 zákona o obecní policii.

O účelovosti jednání Z. P. svědčí též oznámení přestupku ze dne 15. 1. 2017 č. j. MPPH 7929/2017/OŘ1, ve kterém je jako podezřelý z přestupku označen Z. P. a z něhož mj. plyne, že dne 13. 1. 2017 v čase 16:45 hod. požádal městskou policii o odstranění TPZOV z předmětného vozidla Z. P., který hlídce strážníků na místě uvedl, že přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu už byl vyřešen se žalobcem a že pokutu odmítá zaplatit a cokoliv s hlídkou řešit. Z. P. se zřejmě domníval, že se tímto způsobem zproští odpovědnosti za přestupek, k jehož spáchání došlo při užívání předmětného vozidla, ačkoliv mu muselo být známo, že daný přestupek se žalobcem rozhodně vyřešen nebyl.

Soud rovněž *obiter dictum* uvádí, že nepochybuje o tom, že jediným cílem jednání žalobce spočívajícího v žádosti o odstranění TPZOV z předmětného vozidla dne 12. 1. 2017, uvádění strážníků v omyl o totožnosti osoby, která vozidlo na daném místě protiprávně ponechala, a demonstrování snahy zaplatit pokutu za toto protiprávní jednání jiné osoby, při kterém byl pohotově natáčen některým ze svých příznivců, bylo pořídit další z řadoby vtipných videí, které by pak mohl zveřejnit na internetu.

Námítka, že strážník městské policie není oprávněn použít TPZOV na petiční stánek (žalobní bod č. 2), vychází z nesmyslné představy žalobce, že pokud někdo své vozidlo opatří nápisem „petiční stánek“, nemusí již při jeho provozování dodržovat pravidla silničního provozu. S touto zcela mylnou argumentací uplatněnou jiným subjektem se dostatečně vypořádal jak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2015 č. j. 4 As 147/2015 – 46, na jehož odůvodnění soud pro stručnost odkazuje, tak i Ústavní soud v usnesení ze dne 12. 1. 2016 sp. zn. II. ÚS 3277/15. V něm Ústavní soud konstatoval, že „.... Nejvyšší správní soud stěžovateli vysvětlil, že k výkonu petičního práva v podobě zřízení petičního stánku sice není potřeba povolení státního orgánu, nicméně výkon tohoto práva je limitován dvěma podmínkami - jednak nesmí dojít k omezení provozu motorových a jiných vozidel a rovněž nesmí dojít k rušení veřejného pořádku. Nejvyšší správní soud vyslovil dále své přesvědčení, že výkon petičního práva podle § 4 odst. 3 petičního zákona nemůže představovat imunitu z oblasti veřejnoprávních deliktů a veřejnoprávních sankcí. Opak by totiž znamenal souhlas se zjevným porušením veřejného pořádku, tedy základních společenských vztahů nutných pro zajištění klidného a bezporuchového chodu společnosti. Tyto závěry Nejvyšší správní soud dovozuje rovněž z toho, že zákonodárce v petičním zákonu nestanovil, že výkon petičního práva nesmí závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nýbrž že hranici výkonu tohoto práva představuje "prosté" narušení veřejného pořádku. Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené dospěl k závěru, že stěžovatel mohl být pokutován podle zákona o silničním provozu, neboť tím byla vynucována podmínka § 4 odst. 3 petičního zákona, tedy souladnost výkonu petičního práva s veřejným pořádkem. Stěžovateli nebylo bráněno ve výkonu jeho petičního

práva, pouze po něm bylo požadováno, aby dodržoval příslušná pravidla s ohledem na způsob výkonu tohoto práva. Pokud tedy k výkonu tohoto práva stěžovatel použil vozidlo, dopadala na něj rovněž prostřednictvím § 4 odst. 3 petičního zákona příslušná právní úprava zákona o silničním provozu, která chrání veřejný pořádek.“ Z citovaných závěrů nade vší pochybnost plyne, že strážník městské policie je oprávněn při splnění zákonem stanovených podmínek použít TPZOV i na vozidlo označené a užívané jako „petiční stánek“.

Lze uzavřít, že v souzené věci nebyly splněny první tři podmínky pro vyhovění zásahové žalobě, které vytyčil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005 č. j. 2 Aps 1/2005 – 65. Namítaným zásahem spočívajícím v umístění TPZOV na předmětné vozidlo dne 12. 1. 2017 nebyl žalobce nijak, tím méně přímo zkrácen na svých právech tvrzených v žalobě, neboť se nejednalo o vozidlo v jeho vlastnictví. Namítaný zásah též nebyl nezákonný, protože byly splněny podmínky pro použití TPZOV stanovené v § 17a odst. 1 písm. b) zákona o obecní policii, a to i podmínka, že řidič vozidla nebyl na místě přítomen. Soudu proto nezbylo než žalobu podle § 87 odst. 3 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítnout.

Pro úplnost soud dodává, že z dalších jím provedených důkazů, které nezmínil v rámci právního posouzení věci, žádná skutková zjištění významná pro rozhodnutí o věci samé nečerpá.

Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 30. května 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu